

og vigtigt Spørgsmaal med Pengene, og her giver jeg Anvisning paa dem. Nej, den historiske Sammenhæng var, at Pengene laa der, idet disse Skattelovforslag var til Forhandling, og saa kom Hørup og sagde: Disse store Midler vil vi have anvendt paa den og den Maade, nemlig til en Virkeliggørelse af det gamle demokratiske Program om Alderdomsforsørgelse.

Men Hovedsagen er som sagt, at under alt det Støv, som jeg synes, det ærede Medlem har hvirvlet op under megen Larm og Kanonade, har Regimentet nu taget den vigtige Retning. Naar Støvskyerne fjerner sig, saa viser det sig, at nu bevæger man sig i en anden Retning end den, Partiet har bevæget sig i i en Snes Aar eller i hvert Fald fra Samlingen 1901—02, da der blev indbragt Forslag fra Venstre om at nedsætte et Udvalg til at undersøge hele denne Sag, og fra 1903, da man gik til en Kommission. Nu ser man, at det er en blind Gade, man er kommet ind i, og man forlader den Vej og vender tilbage.

De Betingelser, det ærede Medlem opstillede, kan nærmere drøftes i Udvalget. De var ikke af principiel Art. Den første Betingelse var den, at vi i Invalidespørgsmaalet holdt os til Forsikringsvejen. Jeg skal ikke gentage hele den Debat, vi nu i et Par Dage har ført; men som jeg søgte at slaa fast, er netop Regeringens Invalidforslag bygget paa Forsikring, idet det knytter Sagen til Sygekasserne, saaledes som ogsaa det ærede Medlem vil. Saa er der Spørgsmaalet om, i hvilken Alder Aldersrenten skal begynde. Det ærede Medlem synes at ville gøre det til en Betingelse, at Invalidereenten, naar vi nu faar den, skal blive ved at løbe til det 65de Aar, og saa først træder Aldersrenten ind. Det skal jeg ikke her ved første Behandling, hvor vi ikke behøver at drøfte Enkeltheder, komme nærmere ind paa, men ogsaa dette er noget, vi maa drøfte i det Udvalg, der skal nedsættes.

Det ærede Medlem kom ind paa det Skøn, som ogsaa efter dette Lovforslag bliver tilbage, og anførte overfor dette Landstingsmand Steincke, ligesom han gjorde forleden Dag; men han blev ligesom lidt bang for sit eget Citat eller for den Mand, han førte frem, thi han føjede straks til: Men Steincke gaar dog vist noget for vidt. Det var ligesom før med Hørup, da det ærede Medlem ogsaa straks gjorde en Restriktion for ikke i alt for høj Grad at blive bundet til Hørup. Saaledes kom der ogsaa nu en lille Sidebemærkning, der skulde forhindre, at det ærede Medlem

i alt for høj Grad blev bundet til Steincke. Jeg tror heller ikke, det vilde være saa særdeles heldigt for ham, om man tog ham i alt for høj Grad paa Ordet og vilde tage ham og hans Parti til Indtægt for de Steincke'ske Ideer og Betragtninger. Disse vil forhaabentlig inden alt for lang Tid komme til grundig og alvorlig Overvejelse her i Rigsdagen, og jeg vilde meget gerne ønske, at vi saa havde det ærede Medlem fra Odder og hans Parti ved vor Side, naar vi, efter at have søgt at faa denne Afslutning og Afrunding af 30. Aars social Lovgivning gennemført, særlig paa de Punkter, hvor vi ikke kan vente — og dette gælder efter min Mening Invaliditetsspørgsmaalet og en Forbedring af den nuværende Alderdomsforsørgelse —, gaar til det, jeg forleden Dag kaldte det næste Skridt i dansk Socialpolitik. Det er det, Landstingsmand Steincke med vor fulde Tilslutning og efter Drøftelse i vor Gruppe er i Gang med, og han har for øvrigt under Udarbejdelsen af disse Forslag under meget nøje Drøftelse ogsaa i vort Parti og i vor Gruppe givet sin fulde Tilslutning til de Forslag, der her foreligger om Invalidereente og Aldersrente som en foreløbig Afslutning paa en hidtidig Periode. Nu skal vi altsaa, naar dette er forbi, ind i en ny Periode og tage Spørgsmaalene op fra Grunden af, og dertil kommer først og fremmest Spørgsmaalet om hele Fattigvæsenet, idet det blandt andet er Steinckes Tanke, som det altid er og altid har været vor Tanke, at vi skal helt bort fra alt det, der hedder Fattigvæsen; det er simpelt hen det, vi tilstræber.

Naar nu det ærede Medlem fra Odder anførte Steincke overfor Skønnet, saa vil det, det ærede Medlem sagde, i og for sig ikke møde nogen som helst principiel Modstand fra vor Side. Vi vil gerne være med til at reducere det Skøn, der bliver tilbage ved Alderdomsforsørgelsen, saa meget som muligt, men Betingelsen maa saa rigtignok være — og jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil gaa med til Betingelsen —, at de faste Takster sættes op. Saa længe de faste Takster ikke er større end foreslaaet her i den højtærede Indenrigsministers Forslag, tror jeg, det ærede Medlem vil indrømme, at der maa være et vist Skøn; men vil man sætte Taksterne op, saa kan Skønnet indskrænkes, og jo mere man sætter Taksterne op, des mere kan vi komme bort fra Skønnet.

Jeg kan maaske i denne Sammenhæng sige, at der er et Punkt i Lovforslaget, som vi fra socialdemokratisk Side ikke er